

Opskriften

Jeg håber du ikke har glemt, at mens alt dette foregik, var jeg stadig spærret inde bag skærmen, hvor jeg lå på alle fire med det ene øje limet til sprækken. Jeg ved ikke hvor længe jeg havde været der, men det føltes som en evighed. Det værste var ikke at have lov til at hoste eller give lyd fra mig og at vide at hvis jeg gjorde det, var jeg så godt som død. Og hele tiden levede jeg i konstant angst for, at en af heksene på bageste række skulle få fært af min tilstedeværelse ved hjælp af sine særlige næsebor.

Så vidt jeg kunne se, var mit eneste håb at jeg ikke var blevet vasket i dagewis. Det og så den endeløse ophidselse og klappen og råben der var i salen. Heksene tænkte ikke på andet end Overheksen deroppe på tribunen og hendes store plan for at gøre det af med alle børn i England. De snusede bestemt ikke efter et barn i lokalet. I deres vildeste drømme (hvis hekse da drømmer) ville det aldrig være faldet dem ind. Jeg forholdt mig stille og bad.

Overheksens rædsomme, skadefro sang var nu forbi, og tilhørerne klappede som rasende og råbte: „Strålende! Fantastisk! Overdådigt! De er et geni, oh Højtebagede! Det er en spændende opfindelse, denne Museumager med forsinket Virkning! Det er en sikker vinder! Og det skønne ved den er, at det bliver lærerne der knalder de små stinkende-børn ned! Det er ikke os, der gør det! Vi vil aldrig blive pågrebet!“

„Hekse bliver aldrig påg-r-rebet!“ bed Overheksen dem af. „Hør efter! Jeg ønsker alles opmærksomhed, for nu vil jeg fortælle jer, hvad I skal gøre for at fr-renschtille Formel 86, Museumager med forsinket Virkning!“

Pludselig lød der et kæmpegisp fra forsamlingen. Det blev efterfulgt af et virvar af skrig og hyl, og jeg så mange af heksene springe op og pege på tribunen og udbryde: „Mus!

Mus! Mus! Hun har gjort det for at vise os det! Den Højtebagede har forvandlet to børn til mus og der er de!“

Jeg kiggede op mod tribunen. Der var godt nok to mus, der løb rundt i nærheden af Overheksens skørtter.

Men det var ikke markmus eller husmus eller skovmus eller høstmus. Det var *hvide mus!* Jeg genkendte dem straks: det var mine egne små William og Mary!

„Mus!“ råbte forsamlingen. „Vores leder har fået mus til at opstå ud af intet! Hent musefælderne! Hent østern!“

Jeg så Overheksen kigge ned på gulvet og med åbenlys forvirring stirre på William og Mary. Hun bøjede sig længere ned for bedre at se dem. Så rettede hun sig op og råbte: „R-r-rolig!“

Tilhørerne tav og satte sig ned.

„De mus har intet med mig at gøre!“ råbte hun. „Disse mus er kæledyr! Disse mus tilhører så åbenbart et eller andet afskylt lille barn her på hotellet! Det er helt sikkert en dr-r-r-eng, for piger holder ikke mus som kæledyr!“

„En dreng!“ skreg heksene. „En slinkende, beskidt lille dreng! Vi skal tvære ham ud! Vi skal frittere ham! Vi spiser hans indvolder til morgenmad!“

„Schtilhed!“ råbte Overheksen og løftede hænderne. „I ved udmærket godt at I ikke må gøre noget, der vækker opmærksomhed, mens I bor her på hotellet! Lad os endelig schkatte os af med den ildlugtende lille klør, men vi må gøre det så schtillæddigt som muligt, for er vi ikke alle sammen de mest agtverdige damer fra Det kongelige Selskab til Forebyggelse af Grusomhed mod Børn?“

„Hvad vil De da foreslå, oh Højtbegavede?“ råbte de. „Hvordan skal vi skaffe os af med den lille møgpunke?“

Det er mig, de taler om, tænkte jeg. Disse kvindemennesker taler faktisk om, hvordan de skal dræbe mig. Jeg begyndte at svede.

„Hvem han end er, så har han ingen betydning,“ erklærede Overheksen. „Hans tager jeg mig af. Jeg schkal opschnuse ham og forvandle ham til en mark-r-rel og lade ham servere til middag.“

„Bravo!“ udbrød heksene. „Skær hovedet af ham og hug halen af og steg ham i hedt smør!“

Du kan nok forestille dig, at intet af dette gjorde mig særlig vel til mode. William og Mary løb stadig rundt på tribunen, og jeg så Overheksen rette et hurtigt flugtende spark mod William. Hun ramte ham præcist med tåspidsen, så han fløj af sted. Det samme gjorde hun med Mary. Hun havde et usædvanligt godt sigte. Hun ville være blevet en stor fodboldspiller. Begge mus ramte væggen med et brag, og for en kort stund lå de uden at røre sig. Så kom de på benene og pilede af.

„Hør efter igen!“ råbte Overheksen. „Jeg vil nu give jer opschr-r-riten på Formel 86, Musemager med forsinket Virkning! Tag blyant og papir fr-r-rem!“

Tasker blev åbnet overalt i salen og notesbøger fisket frem. „Giv os opskriften, oh Højtbegavede!“ råbte tilhørerne utålmodigt. „Fortæl os hemmeligheden!“

„Først,“ sagde Overheksen, „først måtte jeg finde ud af, hvad der får børn til at blive meget schmå meget hurtigt.“

„Og hvad var det?“ råbte forsamlingen.

„Den del af det var enkel,“ sagde Overheksen. „Det eneste man skal gøre, hvis man ønschker at gøre et barn meget lille, er at kigge på det i den gale ende af et teleschkop.“

„Hun er et mirakel!“ råbte forsamlingen. „Hvem ellers ville have udtænkt noget sådant?“

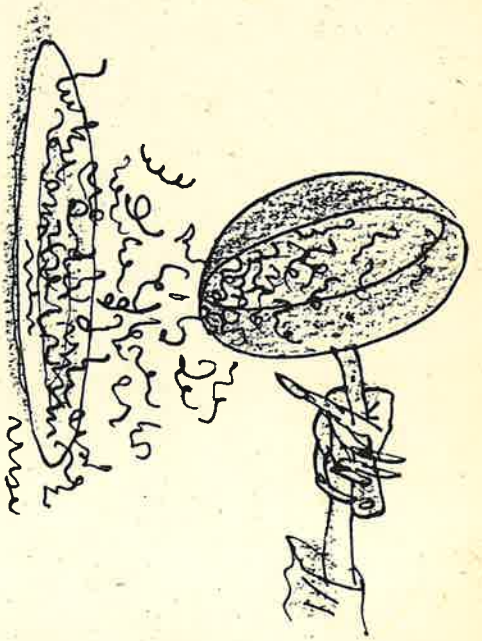
„I tager altså den gale ende af et teleschkop,“ fortsatte Overheksen, „og det koger I, til det er mør.“

„Hvor lang tid tager det?“ spurgte de hende.

„En-og-tyve timers kogning,“ svarede Overheksen. „Og imens tager I pr-r-ræcis fem-og-tyve br-r-rune mus og dem hugger I halerne af med en forschkærerkniv og I schteger halerne i hårolie, til de er godt schpr-r-røde.“

„Hvad gør vi med alle de mus, der har fået halen hugget af?“ spurgte tilhørerne.

„Dem lader I simre én time i frø-saft,“ lød svaret. „Men hør nu her. Foreløbig har jeg kun givet jer den letteste del af

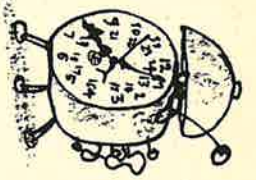
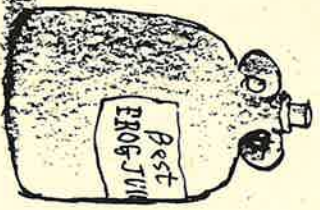
opschritfen. Det r-r-rigtig vanskelige pr-r-robler er at putte noget i, som r-r-r-resulterer i en ægte forsinket virkning, noget som børn kan schpise den ene dag, men som først vil begynde at påvirke dem den næste dag klokken ni, når de kommer i skkole."

"Hvad fandt De så på, oh Højtbegavede?" råbte de. "Fortæl os den store hemmelighed!"

"Hemmeligheden," erklærede Overheksen triumferende, "er et vækkeur!"

"Et vækkeur!" råbte de. "Det er en genistreg!"

"Selvfølgelig er det det," sagde Overheksen. "Man kan schtulle et fire-og-tyve timers vækkeur i dag, og pr-r-ræacs klokken ni i morgen vil det r-r-r-ringe."

"Men så skal vi have fem millioner vækkeure!" udbrød forsamlngen. "Vi må have et til hvert barn!"

"Idioter!" råbte Overheksen. "Når man vil have en bøl, schteger man ikke hele koen! Det er det samme med vækkeure. Et ur vil være nok til tusind børn. Nu kommer det, I schkal gøre: I stiller jeres vækkeur til at vække klokken ni i morgen tidlig. Så r-r-r-ister I det i ovnen, til det er schpr-r-rødt og mørt. I schkriver vel det her ned?"

"Det gør vi, Deres Durchlauchtighed, det gør vi!" råbte de.

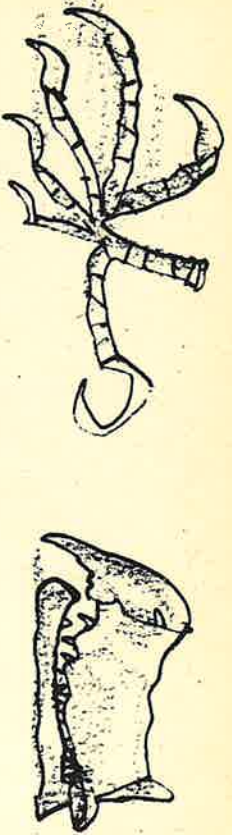

"Dernæst," sagde Overheksen, "tager I jeres kogte teleschkop og jeres schtegte musehaler og jeres r-r-r-istede vækkeur og putter det hele i mixeren. Så mixer I for fuldt dr-r-røn. Det får I en god tyk pasta af. Mens mixeren står og mixer, må I tilsætte blommen af ét gr-r-ryffe-æg."

"Et gryffe-æg!" råbte tilhørerne. "Det skal vi gøre!" Neden under al den larm der var, hørte jeg en af heksene på bageste række sige til sin nabo: "Jeg er ved at blive lidt for gammel til at plyndre fuglereder. De der fordømte gryffer bygger altid rede meget højt oppe."

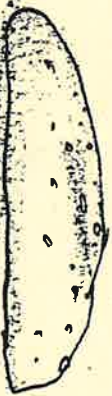
Bruno Jenkins forsvinder

„Så blander I ægget i,“ fortsatte Overheksen, „og dernæst blander I følgende ingr-r-redensler i, det ene efter det andet: kloen af en kr-r-rabbeknuser, næbbet af en pladderschneppe, schnuden af en gr-r-ryntegeist og tungen af en katteschpr-r-ringer. Jeg formoder ikke, at I vil have beschvær med at finde de ting.“

„Slet ikke!“ udbrød de alle sammen. „Vi skal spidde pladdersneppen og fange krabbeknuseren i en fælde og skyde gryntegeisten og tage katteschpringeren i dens hul!“

„Glimrendel!“ sagde Overheksen. „Når I har blandet det hele sammen i mixeren, så har I den mest vidunderligt udseende gr-r-rønne væske. Put én dr-r-råbe, kun en lille bitte dr-r-råbe af denne væske i en chokolade eller et bolsje, og klokken ni næschte morgen vil det barn, der schpiste det, forvandle sig til en mus på 26 sekunder! Men et advarende ord: Gør aldrig dosen schtørre. Put aldrig mere end én dr-r-råbe i hvert stykke schlik. Og giv aldrig mere end ét schtykke til hvert barn. En overdosis af Museumager med forsinket Virkning vil schpolere vækkeurets præcision og få barnet til at blive en mus for tidligt. En schtor overdosis kan endda få omgående virkning, og det ville I ikke br-r-ryde jer om, vel? I schkulle nødig have børnene til at blive til mus i jeres egne schlikbuutikker. Så ville det hele jo være r-r-røbet. Så pas på! Giv ikke overdoser!“

Overheksen tog atter ordet. „Jeg schkal nu bevise for jer,“ sagde hun, „at denne formel fungerer perfekt. I har selvfølgelig forsktået, at I kan sætte vækkeuret til et hvilket som helst tidspunkt. Det behøver ikke at være klokken ni. Så i går tillber-r-redte jeg personlig en lille portion af denne magiske væske for at give jer en offentlig demonstration. Men jeg laver én lille ændr-r-ning i opschr-r-riften. Før jeg r-r-rister vækkeuret, sætter jeg det ikke til klokken ni næste morgen, men til halv fire næste eftermiddag. Hvilket vil sige halv fire nu i eftermiddag. Og dét,“ sagde hun og kiggede på sit armbåndsur, „er om pr-r-ræcis syv minutter!“

De forsamlede hekse lyttede opmærksomt. De fornemmede at der skulle til at ske noget dramatisk.

„Hvad gør jeg så i går med denne magiske væske?“ spurgte Overheksen, „jeg schkal fortælle jer, hvad jeg gør. Jeg putter én dr-r-råbe af den i en meget lækker chokoladeschantang og denne schtang giver jeg til en afschkyelig, schtinkende lille dreng, som går og keder sig i hotellets forhal.“

Overheksen holdt inde. Tilhørerne sad tavse og ventede på, at hun skulle fortsætte.

„Jeg betr-r-ragtede denne fr-r-raschtødende lille laban, mens han guffede den lækre chokoladeschantang i sig, og da han var færdig, schpurgte jeg ham: 'Var den god?' Han sagde den var herlig. Så sagde jeg til ham: 'Vil du gerne have flere?' Og han sagde: 'Ja.' Så sagde jeg: 'Jeg vil give dig seks chokoladeschantænger magen til, hvis du vil møde mig i hotellets Balsalklokken 25 minutter over tr-r-re i morgen eftermiddag.' 'Seks schtænger!' råbte det grådige lille schvin. 'Jeg schkal nok være der! Schtol på det!'

Så nu er scenen klar!" råbte Overheksen. "Så nu schkal I se det udført i pr-r-raksis! Glen ikke at før jeg r-r-rister væk-uret i går, sætter jeg det til halv fire i dag. Den er nu" – hun kiggede igen på sit armbåndsur – „den er nu pr-r-ræcis 25 minutter over tr-r-re, og den ækle lille schtinkpote, der om en fem minutters tid vil blive forvandlet til en mus, skulde netop i dette øjeblik schtå uden for døren!"

Og minsæl om ikke hun havde fuldkommen ret. Drengen, hvem han nu var, raslede allerede med dørhåndtaget og ham-rede på dørene med sine næver.

„Schkynd jer!" hvinede Overheksen. „Tag par-r-rykkerne på. Tag jeres handschker på! Tag jeres schko på!"

Der blev stor rumsteren med at tage parrykker og handsker og sko på, og jeg så Overheksen selv gribe sin ansigtsmaske og sætte den over sit afskyelige ansigt. Det var forbløffende som den måske forandrede hende. Lige med ét blev hun igen en ganske køn ung dame.

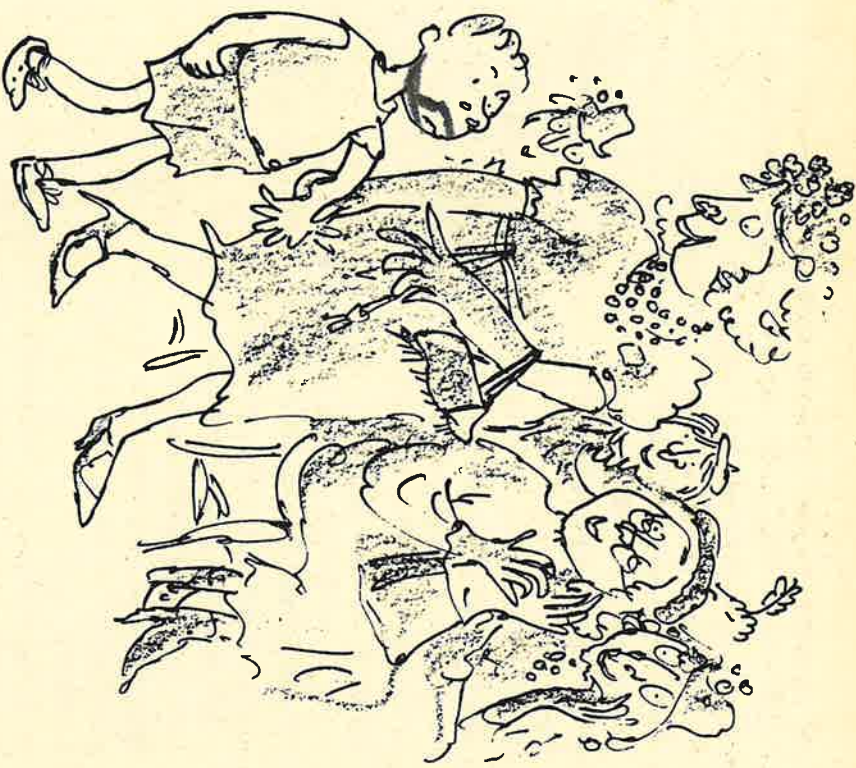
„Luk mig ind!" lød drengens stemme ude bag dørene.

„Hvor er de chokoladestænger du lovede mig? Jeg er her efter dem! Hit med dem!"

„Ikke alene schtinker han, han er også gr-r-rådig," sagde Overheksen. „Tag lænken af dørene og lad ham komme ind." Det besynderlige ved masken var, at dens læber bevægede sig helt naturligt når hun talte. Man kunne virkelig slet ikke se, at det var en maske.

En af heksene sprang op og tog kæden af. Hun åbnede de to store døre. Så hørte jeg hende sige: „Jammen, god dag, unge mand. Hvor er det rart at se dig. Du kommer efter dine chokoladestænger, ikke sandt? De ligger parat til dig. Kom endelig indenfor."

En lille dreng iført hvid T-shirt og grå shorts kom ind i salen. Jeg genkendte ham straks. Han hed Bruno Jenkins og han boede på hotellet sammen med sine forældre. Jeg brød mig ikke om ham. Han var en af den slags drenge, der altid spiser et eller andet, hver gang man møder ham. Mød ham i hotellets forhal og han propper sandkage i munden. Gå forbi ham på gangen og han fisker nævefulde af franske kartofler op

af en pose. Få øje på ham i hotelhaven og han gnasker en stang flødechokolade i sig og har to til strikkende op af bukselommen. Desuden holdt Bruno aldrig op med at prale af, at hans far tjente flere penge end min far, og at de havde tre biler. Men hvad værre var, i går morges havde jeg fundet ham knælende på hotelterrassens fliser med et forstørrelsesglas i hånden. En kolonne myrer marcherede hen over en af fliserne og Bruno Jenkins samlede solstrålerne i sit forstørrelsesglas og ristede myrerne en for en. „Jeg kan li' at se dem brænde," sagde han. „Det er grusomt!" udbrød jeg. „Hold op med det!" „Lå' mig se dig standse mig," sagde han. Så havde jeg skubbet til ham af al kraft og han var dejsset sidelæns om på fliserne. Hans forstørrelsesglas var splintret i mange stykker og han

var sprunget op og havde hylet: „Du skal få med min far at bestille for det her!“ Så var han løbet sin vej, formodentlig for at finde sin velhavende far. Det var sidste gang jeg havde set Bruno Jenkins indtil nu. Jeg tvivlede meget stærkt på, at han skulle til at blive forvandlet til en mus, selv om jeg må indrømme, at jeg inderst inde håbede det ville ske. Hvad der end skete, så misundte jeg ham ikke at stå der foran alle de hekse.

„Min kære dreng,“ kurrerede Overheksen oppe på tribunen.

„Jeg har dine chokolader par-r-rat til dig. Men kom nu først herop og sig god dag til alle disse yndige damer.“ Nu var hendes stemme helt anderledes. Den var blid og mild og dryppede ligefrem af sirup.

Bruno så lidt forvirret ud, men han lod sig føre op på tribunen, hvor han stod ved siden af Overheksen og sagde:

„OK, hvor er mine seks chokoladestænger så?“

Jeg så at den heks, der havde lukket ham ind, stiltærdigt satte lænken på dørhåndtagene igen. Det bemærkede Bruno ikke. Han var for optaget af at bede om sin chokolade.

„Klokken er nu ét minut i halv fir-r-re!“ annoncerede Overheksen.

„Hva' katten er det der foregår?“ spurgte Bruno. Han var ikke bange, men han så ikke ligefrem veltilpas ud heller.

„Hva' er det her?“ sagde han. „Gi' mig min chokolade!“

„Tredive sekunder endnu!“ råbte Overheksen og greb Bruno i armen. Bruno rev sig løs og stirrede på hende. Hun stirrede igen og smilede med maskens læber. Hver eneste heks i salen stirrede på Bruno.

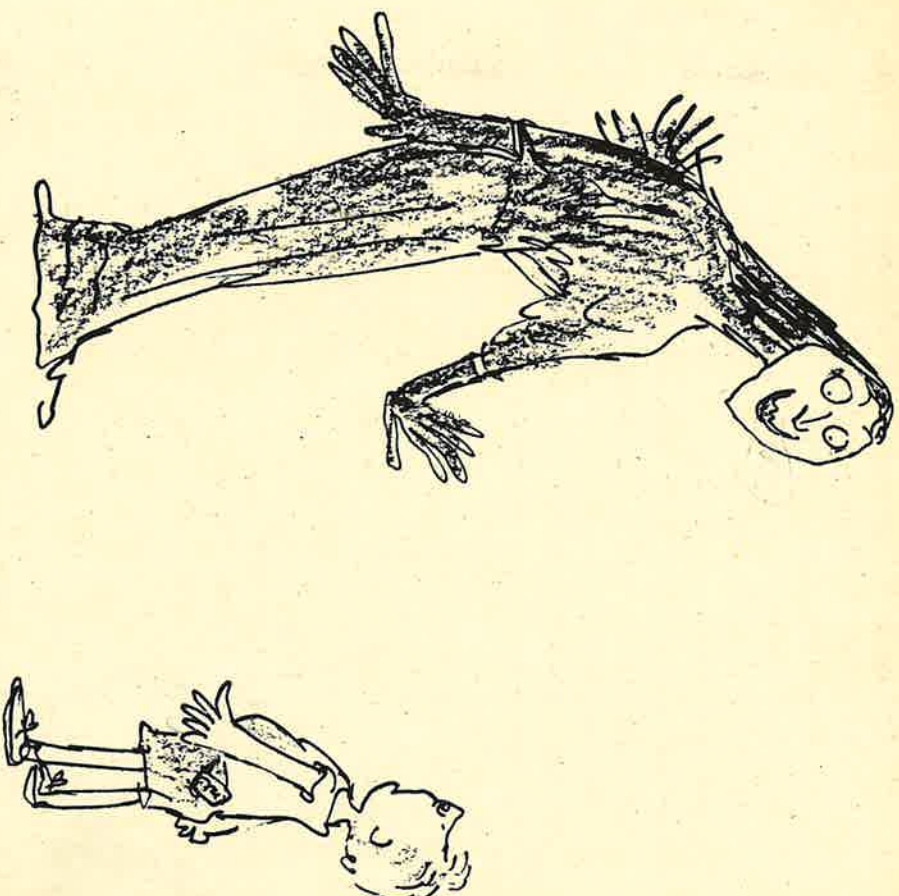
„Tyve sekunder!“ råbte Overheksen.

„Gi' mig chokoladen!“ skreg Bruno, der pludselig blev mistænksom. „Gi' mig chokoladen og la' mig komme ud!“

„Femten sekunder!“ råbte Overheksen.

„Vil en af jer skøre madamner være så venlig at fortælle mig, hva' det her går ud på?“ råbte Bruno.

„Ti sekunder!“ råbte Overheksen. „Ni ... otte ... syv ... seks ... fem ... fir-r-re ... tr-r-re ... to ... en ... null! Vi er schartklar!“

Jeg kunne have svoret på, at jeg hørte et vækkeur ringe. Jeg så Bruno give et hop. Han hoppede som om nogen havde stukket en hatterål dybt ind i enden på ham og han vrælede: „Av!“ Han hoppede så højt, at han landede på et lille bord deroppe på scenen, og han gav sig til at hoppe rundt oven på bordet, mens han fægrede med armene og hylede som en besat. Så tav han pludselig. Hele hans krop stivnede.

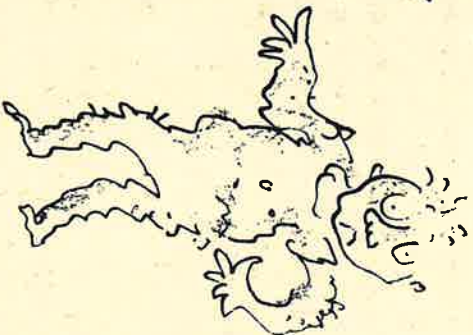
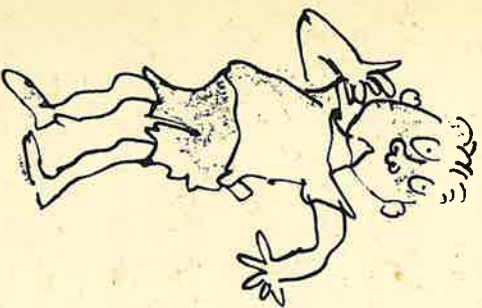
„Vækkeuret har r-r-ringer!“ hvinede Overheksen. „Musemageren er begyndt at virke!“ Hun gav sig til at hoppe rundt på tribunen og klappede i sine behandskede hænder og så råbte hun:

„Denne schrinkende unge, denne schnavsede rod,
denne hæslige lille lus
vil nu inden længe, på schtående fod,
blive en yndig lille MUS!“

Bruno blev mindre og mindre for hvert sekund. Jeg kunne se
ham skrumpne ind ...

Nu lod hans tøj til at forsvinde og en brun pels voksede ud
over hele kroppen på ham ...

Pludselig havde han en hale ...

Og så havde han knurhår ...
Nu havde han fire ben ...

Det hele skete så hurtigt ...

Det drejede sig kun om sekunder ...

Og lige med ét var han der ikke mere ...

En lille brun mus løb rundt oven på bordet ...

„Bravo!“ brølede forsamlingen. „Det lykkedes for hende!
Det virker! Det er fantastisk! Det er kolossalt! Det er det
største vi endnu har set! De er et mirakel, oh Højtebøgende!“
De rejste sig alle sammen og klappede og jublede og Overhek-
sen tog en musefælde frem fra sin kjoles folder og gav sig til at
stille den op.

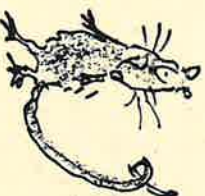
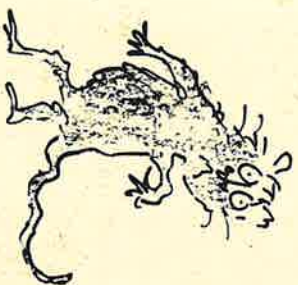
Ah nej! tænkte jeg. Det vil jeg ikke se på! Bruno Jenkins er
måske lidt af en slubbert, men pokker ta' mig om jeg vil se på
at han får hovedet hugget af!

„Hvor er han?“ vrissede Overheksen og afsøgte tribunen.

„Hvor er den mus blevet af?“

Hun kunne ikke finde ham. Snedige Bruno måtte være
hoppet ned fra bordet og vimset hen i et eller andet hjørne
eller måske ned i et lille hul. Gud ske lov for det.

„Det er ligemeget!“ råbte Overheksen. „Ti schtille og sæt
jer ned!“

De gamle af dage

Overheksen stod lige midt på tribunen, og hendes farlige øjne gled langsomt hen over forsamlingen af hekse, der sad ydmygt foran hende. „Alle I, der er over halvfjerds, r-r-ræk hånden i vejret!“ bjæffede hun pludselig.

Syv eller otte hænder blev rakt i vejret.

„Det forekommer mig,“ sagde Overheksen, „at I gamle af dage ikke vil være i shtand til at klatre op i høje træer for at finde gr-r-ryffe-æg.“

„Det vil vi ikke, Deres Durchlauchtighed! Det er vi bange for vi ikke kan!“ musede de gamle af dage.

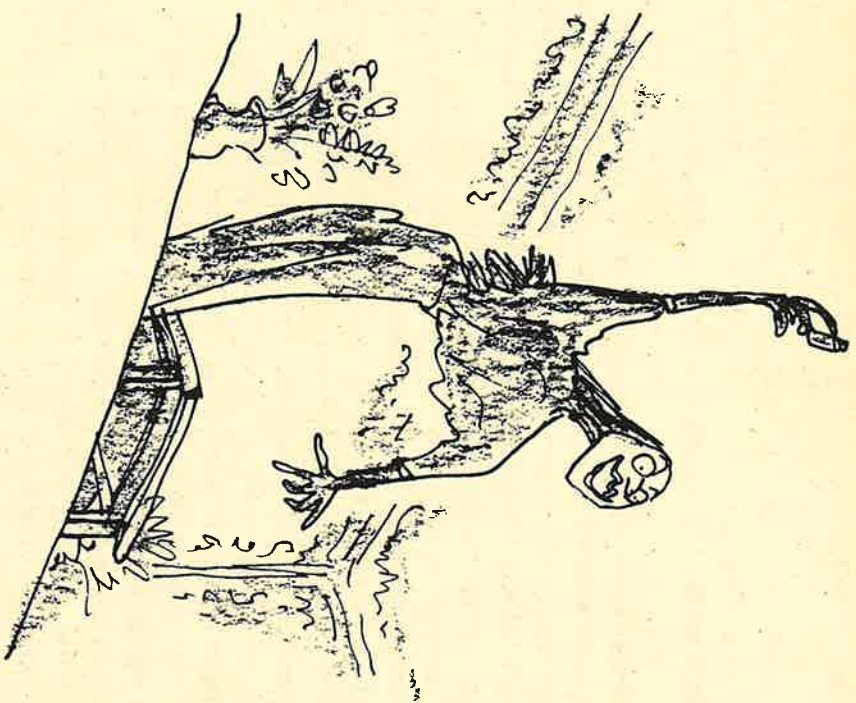
„Ej heller vil I være i shtand til at fange kr-r-rabbeknuseren, der lever højt oppe på forrevne klipper,“ fortsatte Overheksen. „Jeg kan ikke ligefr-r-rem se jer schpr-r-rinte efter den r-r-rappe karteschpr-r-ringer eller dykke ned på dybt vand for at spidde pladderschneppen eller vandre over de tr-r-r-riste moser med gevær under arm for at schkyde gr-r-ryntegeisten. I er for gamle og schvage til at gøre alt det.“

„Det er vi,“ musede de gamle af dage. „Det er vi! Det er vi!“

„I gamle af dage har tjent mig tr-r-ro i mange år,“ sagde Overheksen. „Og jeg ønsker ikke at nægte jer fornøjelsen af at rydde et par tusind børn af vejen hver, bare fordi I er blevet gamle og schvage. Jeg har derfor personligt og med egne hænder tilvir-r-rikt en begr-r-rænset mængde Musemager med forsinket Virkning, som jeg vil fordele blandt de gamle af dage, før I forlader hotellet.“

„Oh, tak, tusind tak!“ råbte de gamle hekse. „De er alt for god mod os, Deres Durchlauchtighed! De er så venlig og betænksom!“

„Her er en pr-r-røve på det, jeg vil give jer,“ råbte Overheksen. Hun rodede i en kjolelomme og tog en meget lille

flaske frem. Hun holdt den op og råbte: „I denne lille bitte flaschke er der fem hundrede doser Musemager! Nok til at forvandle fem hundrede børn til mus!“ Jeg kunne se at flasken var lavet af mørkeblåt glas og at den var meget lille, omtrent samme størrelse som dem man kan købe på apoteket med næsedråber i. „Hver af jer gamle af dage vil få to af disse flaschker!“ råbte hun.

„Åh tak, tusind tak, oh Mest Gavmilde og Betænksomme!“ sang de gamle hekse i kor. „Ikke en dråbe vil gå til spilde! Hver af os lover at kvase og knase og knuse et tusind børn!“

„Mødet er hævet!“ erklærede Overheksen. „Her er tidsplassen for r-r-r-resten af jeres ophold her på hotellet.“

Lige nu må vi alle sammen gå ud på Solterrassen og dr-r-rikke te med den latterlige dir-r-rektrør.

Deræst vil de hekse, der er for gamle til at klatr-r-re i tr-r-ræer efter gr-r-ryffe-æg, melde sig på mit værelse for at få to flascher Musemager hver. Jeg bor på værelse 454. Husk det.

Klokken otte vil vi så alle sammen samles i Schpisesalen til middag. Vi er de nydelige damer fra KSFGB og de schiller to lange borde op til os alene. Men glem nu ikke at putte vatpr-r-ropper i næsen. Schpisesalen vil være fuld af beskådede små børn, og uden næsepr-r-ropper vil schranken være uudholdelig. Bortset fra det, så husk at opføre jeg normalt hele tiden. Er det forschået? Er der schpørgsmål?"

"Jeg har et spørgsmål, Deres Durchlauchtighed," lød en stemme fra salen. "Hvad sker der, hvis en voksen kommer til at spise et af de stykker chokolade vi forærer væk?"

"Det er bare ærgerligt for den voksne," sagde Overheksen. "Mødet er hævet!" råbte hun. "Ud med jer!"

Heksene rejste sig og begyndte at samle deres ting sammen. Jeg iagttog dem gennem sprækken og håbede inderligt, at de ville skynde sig at gå, så jeg omsider kunne føle mig tryk.

"Vent!" skreg en af heksene på bageste række: "Hold inde, alle sammen!" Hendes skingre stemme gjaldede gennem Balsalen som en trompet. Alle heksene standsede brat op og vendte sig og kiggede på den talende. Hun var en af de højere hekse og jeg kunne se hende stå der med hovedet lagt bagover og næsen i vejret og hun indsugede lange dybe åndedrag gennem de der bølgende, lyserrøde strandskal-agtige næsebor hun havde.

"Vent!" råbte hun igen.

"Hvad er der?" udbrød de andre.

"Hunde-hømhømmerr!" hylede hun. "Jeg fik lige et pust af hunde-hømhømmerr!"

"Umuligt!" råbte de andre. "Det kan ikke passe!"

"Jo jo!" råbte den første heks. "Der er det igen! Det er ikke stærkt! Men det er der! Jeg mener, det er der. Det er helt bestemt her et sted ikke langt væk!"

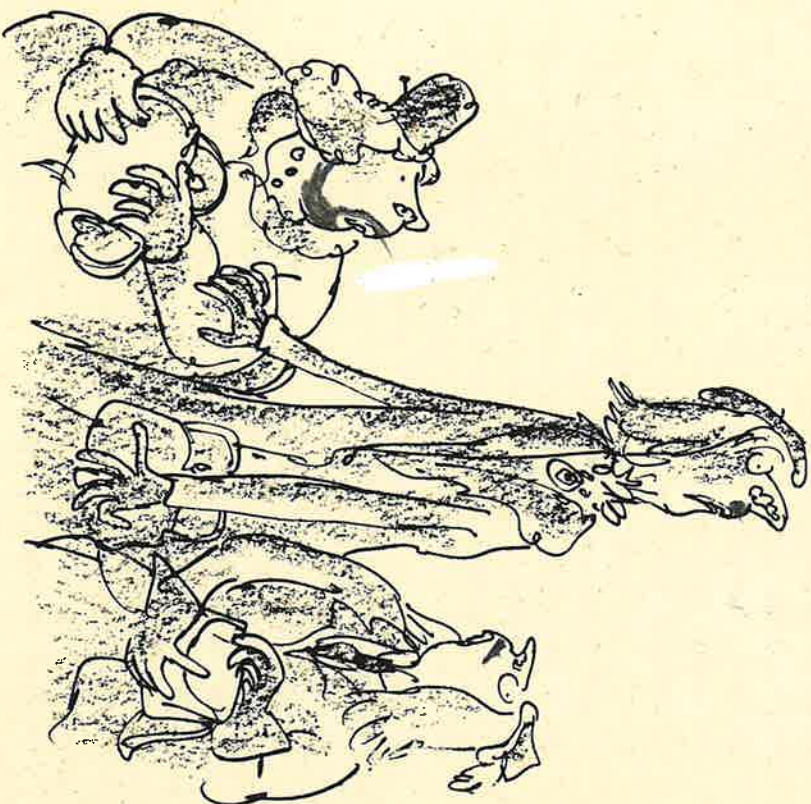
"Hvad for-r-regår der dernede?" råbte Overheksen og gloede olmt ned fra tribunen.

"Mildred har lige fået et pust af hunde-hømhømmerr, Deres Durchlauchtighed!" var der en der råbte tilbage.

"Hvad er det for noget vr-r-røvl?" råbte Overheksen. "Hun har hunde-hømhømmerr på hjernen! Der er ingen børn her i salen."

"Vent lidt!" udbrød den heks, der hed Mildred. "Vent lidt, alle sammen! Rør jer ikke! Jeg får det igen!" Hendes enorme næsebor bølgede frem og tilbage som et par fisketalere. "Det bliver stærkere! Det kommer kraftigere til mig nu! Kan I andre ikke lugte det?"

Samtlige heksenæser i salen blev strukket i vejret, og alle næsebor gav sig til at snuse og sug.

„Hun har ret!“ udbød en anden stemme. „Hun har fuld-
stændig ret! Det er hunde-hørnhømmer, stærkt og modbyde-
ligt!“

På få sekunder havde hele forsamlingen af hekse sat i med
det frygtede jagtråb: hunde-hørnhømmer. „Hunde-hørnhøm-
mer!“ råbte de. „Salen er fuld af det! Pauh! Pau-uu-uu-uu-
uu-uuh! Hvorfor har vi ikke lugtet det før? Det stinker som
en kloak! Et eller andet lille svin må gemme sig ikke så langt
borte!“

„Find det!“ hvinede Overheksen. „Schpor det op! Dr-r-riv
det fr-r-rem! Gå efter jeres næser, til I finder det!“

Hårene på mit hoved stod op som børsterne på en neglebør-
ste og kold sved sprang frem over hele kroppen.

„Dr-r-riv den ud, den lille møgklump!“ skratte Overhek-
sen. „Lad den ikke schlippe væk! Hvis den er herinde, må den
have overhørt de allerhemmeligste ting! Den må udschlettes
schtr-r-raks!“

Metamorfose

Jeg husker at jeg tænkte: Nu er der ingen udvej for mig! Selv
om jeg stak i rend og det lykkedes mig at smutte forbi dem
alle sammen, kan jeg alligevel ikke komme ud, fordi dørene er
låst og lænket! Jeg er færdig! Det er ude med mig! Ah,
Mormor, hvad vil de gøre ved mig?

Jeg kiggede mig omkring og jeg så et hæsligt malet og
sminket hekseansigt stirre ned på mig, og ansigtet åbnede
mundten og hylede triumferende: „Den er her! Den er bag
skærmen! Kom og tag den!“ Heksen stak en behandsket hånd
frem og greb mig i håret, men jeg vred mig løs og sprang væk.
Jeg løb, åh hvor jeg løb! Den blotte rædsel gav mine fødder
vinger! Jeg fløj rundt langs væggene i den store Balsal og
ingen af dem havde en chance for at fange mig. Da jeg kom
forbi dørene, tøvede jeg og forsøgte at åbne dem, men den
store kæde sad på og de raslede ikke engang.

Heksene gjorde sig ingen ulejlighed med at fange mig. De
stod bare der i smågrupper og iagttag mig; de vidste med
sikkerhed at jeg ikke på nogen måde kunne undslippe. Adskil-
lige af dem holdt sig for næsen med deres handskefingre og
der lød udbrud som: „Puh! Sikke en stank! Det kan vi ikke
holde ud ret meget længere!“

„Så fang den, Idioter!“ skreg Overheksen oppe fra tribu-
nen. „Schpr-r-red jer på r-r-række tværs over salen og om-r-r-
ring den og gr-r-rib den! Få den beskide lille bumms op i et
hjørne og br-r-ring den herop til mig!“

Heksene spredte sig som de havde fået besked på. De kom
hen mod mig, nogle fra den ene ende, nogle fra den anden, og
nogle kom ned ad midtergangen mellem de tomme stoleræk-
ker. De kunne ikke undgå at få fat i mig nu. De havde
omringet mig.

Af ren og uforfalsket rædsel gav jeg mig til at skrike.

„Hjælp!“ hylede jeg og vendte hovedet mod dørene i håb om at nogen derude måske ville høre mig. „Hjælp! Hjælp! Hjæ-æ-æ-hjælp!“

„Gr-r-rib den!“ råbte Overheksen. „Gr-r-rib fat i den! Schtop det schkrigeri!“

Så gik de løs på mig, og henved fem af dem greb mig i arme og ben og løftede mig op fra gulvet. Jeg blev ved med at skringe, men en af dem smækkede en behandsket hånd over munden på mig og så måtte jeg holde op.

„Br-r-ring den herop!“ råbte Overheksen. „Br-r-r-ring den lille schnushane af en orn herop til mig!“

Jeg blev båret op på tribunen ved arme og ben, fastholdt af mange hænder, og jeg lå der ophængt i luften med ansigtet mod loftet. Jeg så Overheksen stå over mig og grine ned til mig på den frygteligste måde. Hun holdt den lille blå flaske med Musemager frem og sagde: „Nu lidt medicin! Hold ham for næsen så han åbner munden!“

Stærke fingre kneb mig i næsen. Jeg holdt munden fast lukket og holdt vejret. Men det kunne jeg ikke gøre ret længe. Mit bryst var ved at sprænges. Jeg åbnede munden for at tage én dyb hurtig indånding, og da jeg gjorde det, hældte Overheksen hele den lille flaskes indhold ned i halsen på mig!

Ah, hvilken smerte og ild! Det føltes som om en hel kedel kogende vand var blevet hældt ind i munden på mig. Min hals stod i lys lue! Så begyndte den frygtelige, brændende, flænsende, svidende fornemmelse at brede sig ned i brystet og ned i maven og videre og videre til mine arme og ben og over hele kroppen! Jeg skreg og skreg, men atter blev den behandskede hånd smækket over mine læber. Det næste jeg mærkede var at min hud begyndte at stramme. Hvordan skal jeg ellers beskrive det? Der var helt bogstaveligt en stramning og en krympning af huden over hele kroppen fra issen til fingerspidserne til tåspidserne! Jeg følte det som om jeg var en ballon og nogen stod og vred toppen af ballonen om og blev ved og ved med at vride og ballonen blev mindre og mindre og huden blev strammere og strammere og snart ville den sprænges.

Så begyndte det at *klemme*. Denne gang var jeg inden i en

rustning af jern og nogen drejede på en skruer, og for hver gang skruen blev drejet en omgang, blev rustningen mindre og mindre, så jeg blev klemt som en appelsin til en smasket masse, mens saften løb ud af siderne på mig.

Derefter kom der en skarp, prikkende fornemmelse overalt på huden (eller på det der var tilbage af min hud), som om bitte små nåle tvang sig vej ud gennem hudens overflade indefra, og jeg indser nu, at det var musepelsen, der voksede frem.

Langt borte i det fjerne hørte jeg Overheksen hyle: „Fem hundrede doser! Den der lille schtrinkende bumms har fået fem hundrede doser og vækkeuret er gået i schtykker og nu får vi *inschtantan virkning!*“ Jeg hørte klapsalver og jubel og jeg husker at jeg tænkte: *Jeg er ikke mig selv mere! Jeg er gået ud af mit gode skind!*

Jeg lagde mærke til at gulvet kun var en tomme fra min næse.

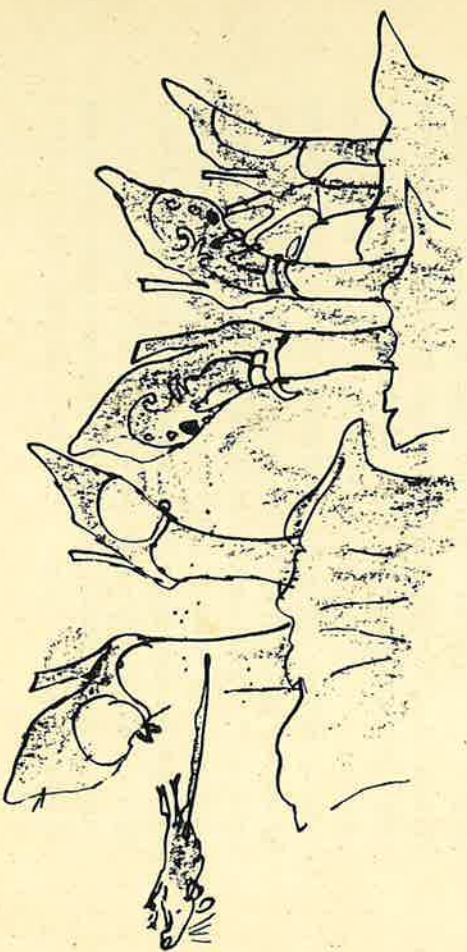
Jeg lagde også mærke til et par små lådne forpoter, der hvilede på gulvet. Jeg var i stand til at bevæge de poter. De var mine!

I det øjeblik gik det op for mig, at jeg ikke mere var en lille dreng. Jeg var en MUS.

„Og nu musefælden!“ hørte jeg Overheksen råbe. „Jeg har den lige her! Og her er et schtykke ost!“

Men det havde jeg ikke i sinde at vente på. Jeg fór hen over tribunen som et lyn! Jeg var forbløffet over den fart, jeg skød! Jeg sprang over heksefødder til højre og venstre, og i løbet af ingen tid var jeg nede ad trappen og ude på selve Balsalens gulv og vimsede af sted mellem stolerækkerne. Det jeg især syntes om var, at jeg overhovedet ikke lavede spektakel, når jeg løb. Jeg bevægede mig hurtigt og tyst. Og overraskende nok var smerterne nu helt væk. Jeg følte mig forunderligt godt tilpas. *Det er nok alligevel ikke så galt, tænkte jeg, at være både lille og hurtig, når der er en flok farlige kvindemennesker ude efter ens blod.* Jeg udså mig bagbenet af en stol og klemte mig op ad det og forholdt mig ganske stille.

Langt borte stod Overheksen og råbre: „Lad den lille schrink-potte være! Det er kun en mus nu! Den vil en eller anden schnart fange! Lad os gå ud herfra! Mødet er hævet! Lås dørene op og schkrub ud på Solterrassen og dr-r-rik te med den idiotiske dir-r-rektør!“

Bruno

Jeg kiggede frem bag stolebenet og så hundreder af heksefødder marchere ud gennem Balsalens døre. Da de alle sammen var gået og der var blevet ganske stille i lokalet, vovede jeg mig forsigtigt ud på gulvet. Så kom jeg pludselig i tanke om Bruno. Han måtte jo bestemt også være her et sted. „Bruno!“ kaldte jeg.

Jeg havde egentlig ikke ventet, at jeg overhovedet ville være i stand til at tale, nu da jeg var blevet en mus, så jeg fik mit livs chok, da jeg hørte min egen stemme, min egen fuldkomne normale, ret kraftige stemme, komme ud af min lille bitte mund.

Det var vidunderligt. Jeg følte mig opløftet. Jeg prøvede det igen. „Bruno Jenkins, hvor er du?“ råbte jeg. „Hvis du kan høre mig, så giv lyd fra dig!“

Min stemme var fuldstændig den samme og lige så kraftig som den havde været, da jeg var en dreng. „Hej, Bruno Jenkins!“ kaldte jeg. „Hvor er du?“

Der kom intet svar.

Jeg trissede rundt mellem stolebenene og forsøgte at vænne mig til at være så nær ved gulvet. Jeg fandt ud af at jeg syntes temmelig godt om det. Du undrer dig nok over at jeg slet ikke var nedtrykt. Jeg gik og tænkte: *Hvad er egentlig så vidunderligt ved at være en lille dreng? Hvorfor er det nødvendigvis bedre end at være en mus? Jeg ved godt at man jægter mus og at de somme tider får gift eller går i en fælde. Men små drenge bliver også somme tider dræbt. Små drenge kan blive kørt over af biler eller de kan dø af en eller anden skrækkelig sygdom. Små drenge skal gå i skole. Det skal mus ikke. Mus skal ikke til eksamen. Mus behøver ikke at spekulere på penge. Så vidt jeg kan se, har mus kun to fjender: mennesker og katte. Min mormor er et menneske, men jeg ved helt*

bestemt at hun altid vil elske mig, hvad jeg så er. Og hun har gudskelov aldrig katte. Når mus bliver voksne, bliver de aldrig nødt til at gå i krig og slås med andre mus. Mus, følte jeg mig temmelig sikker på, holder alle sammen af hinanden. Det gør mennesker ikke.

Ja, sagde jeg til mig selv, jeg tror slet ikke det er så slemt at være en mus.

Jeg vandrede rundt i Balsalen og tænkte på alt det der, da jeg fik øje på en anden mus. Den sad sammenkrøben på gulvet og holdt et stykke brød i forpoterne og gumnlede løs på det med stor iver.

Det måtte være Bruno. „Dags, Bruno,“ sagde jeg.

Han kiggede op på mig et kort øjeblik, så fortsatte han sin gnasken.

„Hvad har du fundet?“ spurgte jeg ham.

„En af dem tabte den,“ svarede han. „Sandwich med fiskepasta. Ikke så dårligt.“

Han talte også med fuldkommen normal stemme. Man kunne have ventet at en mus (hvis den overhovedet skulle tale) ville have gjort det med den mindste og mest pibende stemme, man kunne forestille sig. Det var kolossalt morsomt at høre den ret højreerede Brunos stemme komme ud af den lille bitte musestrube.

„Hør her, Bruno,“ sagde jeg. „Nu da vi begge to er mus, tror jeg vi skulle begynde at tænke lidt over fremtiden.“

Han holdt op med at spise og stirrede på mig med små sorte øjne. „Hvad mener du med *vi*?“ sagde han. „Den kendsgerning at du er en mus har ikke noget med mig at gøre.“

„Men du er også en mus, Bruno.“

„Skab dig ikke,“ sagde han. „Vel er jeg ej en mus.“

„Det er jeg bange for du er, Bruno.“

„Det er jeg bestemt ikke!“ råbte han. „Hvorfor fornæmmer du mig? Jeg har ikke gjort dig noget! Hvorfor kalder du mig en mus?“

„Ved du da ikke, hvad der er sket med dig?“ sagde jeg.

„Hvad i alverden taler du om?“ sagde Bruno.

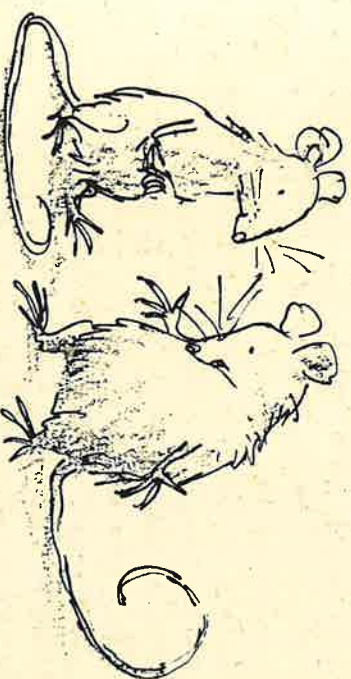
„Jeg er nødt til at meddele dig,“ sagde jeg, „at for ikke ret længe siden forvandlede heksene dig til en mus. Bagetter gjorde de det samme ved mig.“

„Du lyver!“ udbrød han. „Jeg er ikke en mus!“

„Hvis ikke du havde været så optaget af at gnaske den sandwich i dig,“ sagde jeg, „ville du ha' lagt mærke til dine lådne poter. Kig engang på dem.“

Bruno kiggede ned på sine poter. Han røg i vejret. „Du godeste!“ råbte han. „Jeg er en mus! Vent du bare til min far får dét at vide!“

„Måske vil han synes det er en forbedring,“ sagde jeg.

„Jeg vil ikke være en mus!“ råbte Bruno og hoppede op og ned. „Jeg nægter at være en mus! Jeg er Bruno Jenkins!“
„Der findes værre ting end at være en mus,“ sagde jeg. „Du kan bo i et hul.“

„Jeg vil ikke bo i et hul!“ råbte Bruno.

„Og du kan liste ind i spisekammeret om natten,“ sagde jeg, „og gnave dig igennem alle rosinpakkene og cornflakesene og chokoladepakkerne og hvad du ellers kan finde. Du kan blive der hele natten og æde dig fra sans og samling. Sådan noget gør mus.“

„Slet ikke så dum en idé,“ sagde Bruno og rettede sig lidt.

„Men hvordan skal jeg få døren til køleskabet op for at komme ind til den kolde kylling og alle resterne? Det plejer jeg at gøre hver aften derhjemme.“

„Måske vil din rige far skaffe dig et særligt lille musekøleskab som du har for dig selv,“ sagde jeg. „Et som du kan åbne.“

„Sagde du ikke at det var en heks, der gjorde det her mod mig?“ sagde Bruno. „Hvilken heks?“

„Hende der gav dig chokoladestangen i hotellets forhal i går,“ fortalte jeg ham. „Kan du ikke huske det?“

„Den møgsæk!“ råbte han. „Det skal hun få betalt! Hvor er hun? Hvem er hun?“

„Tænk ikke på det,“ sagde jeg. „Det er håbløst. Dit største problem lige nu er dine forældre. Hvordan vil de ta' det her? Vil de behandle dig med medfølelse og kærlighed?“

Det overvejede Bruno et øjeblik. „Jeg tror,“ sagde han, „jeg tror at min far bliver lidt ude af det.“

„Og din mor?“

„Hun er rædselslagen for mus,“ sagde Bruno.

„Der har du altså et problem,“ sagde jeg.

„Hvortor er det kun mig, der har det?“ sagde han. „Hva' med dig?“

„Min mormor vil forstå det hele til bunds,“ sagde jeg. „Hun ved alt om hekse.“

Bruno tog en bid til af sin sandwich. „Hvad vil du foreslå?“ sagde han.

„Jeg foreslår at vi begge to først og fremmest rådfører os med min mormor,“ sagde jeg. „Hun ved nok lige præcis hvad vi skal gøre.“

Jeg gik hen mod dørene, der stod åbne. Bruno, der stadig knugede resten af sandwichen i poten, fulgte efter.

„Når vi kommer ud på gangen,“ sagde jeg, „må vi løbe som gale. Hold dig tæt til væggen og følg mig. Sig ikke noget og lad ingen se dig. Glem ikke at næsten hvem som helst, der får øje på dig, vil forsøge at slå dig ihjel.“

Jeg rev sandwichen ud af poten på ham og kastede den væk.

„Så går vi,“ sagde jeg. „Hold dig bag mig.“

Davs, Mormor

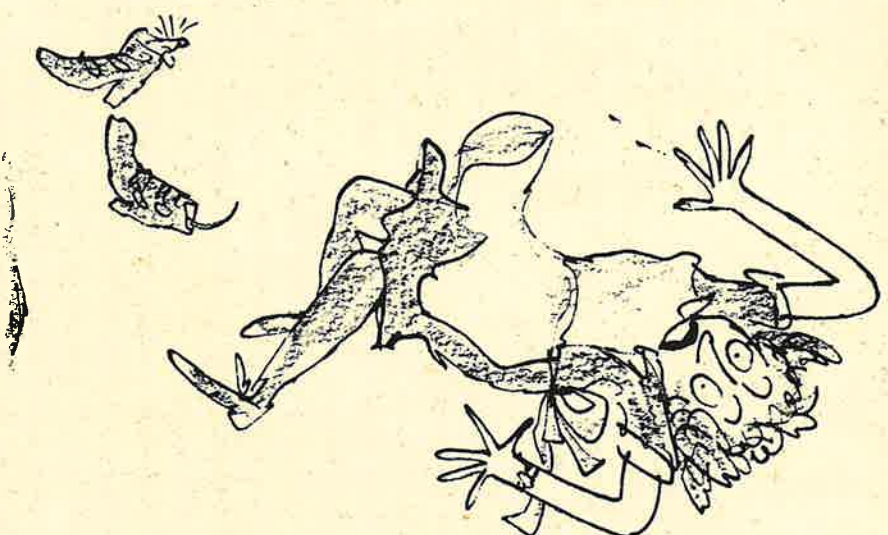
Så snart jeg var ude af Balsalen, fór jeg af sted som et lyn. Jeg pilede ned ad gangen, kom igennem Salonen og Læseværelset og Biblioteket og Dagligstuen og ud på trappen. Op ad trappeperne gik det, jeg kunne sagtens hoppe fra trin til trin, mens jeg hele tiden holdt mig tæt ind til væggen. „Er du med, Bruno?“ hviskede jeg.

„Lige her,“ sagde han.

Min mormors værelse og mit eget lå på femte sal. Det var en ordentlig klaretur, men vi klarede det uden at møde et eneste menneske på vejen, fordi alle tog elevatoren. På femte sal styrtede jeg hen ad gangen til min mormors værelse. Et par af hendes sko stod uden for døren for at blive pudset. Bruno kom op på siden af mig. „Hvad gør vi nu?“ sagde han.

Pludselig fik jeg øje på en stupeige, der kom hen ad gangen mod os. Jeg så straks at det var hende, der havde meldt mig til direktøren for at holde hvide mus. Derfor ikke just den person jeg havde lyst til at møde i min nuværende skikkelse. „Hurtigt!“ sagde jeg til Bruno. „Gem dig i en af de sko!“ Jeg hoppede ned i den ene sko og Bruno ned i den anden. Jeg ventede på at pigen skulle gå forbi os. Det gjorde hun ikke. Da hun nåede hen til skoene, bøjede hun sig ned og tog dem op. Idet hun gjorde det, stak hun hånden ned i den, jeg gemte mig i. Da en af hendes fingre strejfede mig, bed jeg i den. Det var noget fjollet noget at gøre, men jeg gjorde det instinktivt, uden at tænke. Stuepigen udstødte et hvin, der måtte kunne høres af skibene langt ude på Den engelske Kanal, og hun slap skoene og fór som en vind ned ad gangen.

Min mormors dør gik op. „Hvad i alverden foregår der her?“ sagde hun. Jeg smuttede ind mellem hendes ben og Bruno fulgte efter.

„Luk døren, Mormor!“ råbte jeg. „Vær sød at skynde dig!“ Hun kiggede sig omkring og så to små brune mus på gulvtæppet. „Vær sød at lukke den,“ sagde jeg, og denne gang så hun mig tale og genkendte stemmen. Hun stivnede og stod aldeles ubevægelig. Hver del af hendes krop, hendes fingre og hænder og arme og hoved blev pludselig stive som en marmorstatue. Hendes ansigt blev endnu blegere end marmor og hendes øjne spærredes så vidt op, at jeg kunne se det hvide hele vejen rundt. Så gav hun sig til at skælve. Jeg troede hun ville besvime og falde omkuld.

„Vær sød at skynde dig at lukke døren, Mormor,“ sagde jeg. „Den frygtelige stupejge kommer måske tilbage.“

På en eller anden måde lykkedes det hende at tage sig så meget sammen, at hun fik døren lukket. Hun lænede sig op ad den, stirrede ned på mig, hvid i ansigtet og rystende over det hele. Jeg så tårer begynde at komme ud af hendes øjne og trille ned over hendes kinder.

„Lad være med at græde, Mormor,“ sagde jeg. „Det kunne være meget værre. Jeg slap da væk fra dem. Jeg er stadig i live. Og det er Bruno også.“

Meget langsomt bøjede hun sig ned og tog mig op i den ene hånd. Så tog hun Bruno op med den anden hånd og satte os begge to på bordet. Der stod en skål med bananer midt på bordet og Bruno hoppede straks op i den og gav sig til at flå skallen af en af bananerne med sine tænder for at nå ind til frugten indenfor.

Min mormor greb fat i armlænet på sin stol for at støtte sig, men hendes blik forlod mig ikke et sekund.

„Sæt dig ned, kære Mormor,“ sagde jeg.
Hun faldt sammen i stolen.

„Åh, min skat,“ mumlede hun og nu strømmede tårerne hende virkelig ned ad kinderne. „Åh min strakkels søde skat. Hvad har de dog gjort ved dig?“

„Jeg ved hvad de har gjort, Mormor, og jeg ved hvad jeg er, men det mærkelige er at jeg helt ærligt ikke er særlig ked af det. Jeg er ikke engang vred. Faktisk har jeg det rigtig udmærket. Jeg ved godt at jeg ikke mere er en dreng og at jeg aldrig bliver det igen, men jeg skal nok klare mig så længe du hele tiden er der til at tage dig af mig.“ Jeg forsøgte ikke bare at trøste hende. Jeg var fuldkommen ærlig om hvordan jeg følte. Du synes måske det var underligt, at jeg ikke selv græd. Det var underligt. Jeg kan simpelt hen ikke forklare det.

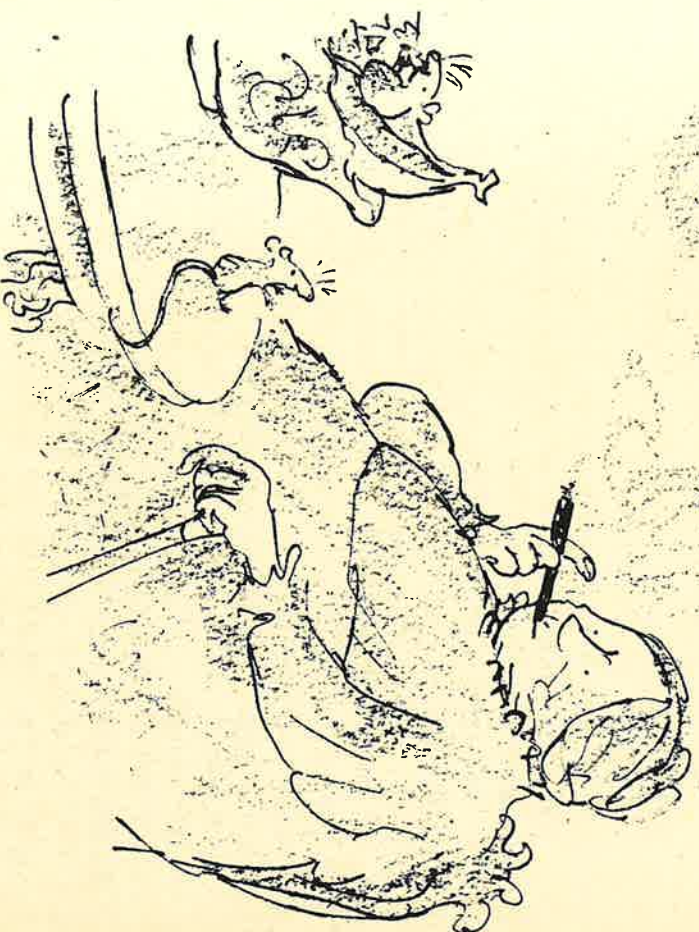
„Selvfølgelig vil jeg tage mig af dig,“ mumlede min mormor. „Hvem er den anden?“

„Det er en dreng, der hedder Bruno Jenkins,“ fortalte jeg hende. „Hann fik de først ram på.“

Min mormor tog en ny lang sort cigare op af et etui i sin

taske og stak den i munden. Så fandt hun en æske tændstikker frem. Hun strøg en tændstik, men hendes fingre rystede sådan at flammen hele tiden ramte ved siden af spidsen på cigaren. Da hun omsider fik den tændt, tog hun et langt sug og inhalerede røgen. Det lod til at dysse hende lidt til ro.

„Hvor skete det?“ hviskede hun. „Hvor er den heks nu? Er hun her på hotellet?“

„Mormor,“ sagde jeg. „Der var ikke kun én. Der var i hundredevis! De er over det hele. De er lige her på hotellet i dette øjeblik!“

Hun lænede sig frem og stirrede på mig. „Du mener da ikke ... du mener da faktisk ikke ... du vil da ikke fortælle mig at de holder Årsmøde lige her på dette hotel?“

„De har holdt det, Mormor! Det er overstået! Jeg overværede det hele! Og nu er de alle sammen, også selve Overhelsen, nedenunder! De lader som om de er Det kongelige Selskab til Forebyggelse af Grusomhed mod Børn! De sidder alle sammen og drikker te sammen med direktøren!“

„De fik altså fat i dig?“

„De kunne lugte mig,“ sagde jeg.

„Var det 'hunde-hønhømmere'?“ sagde hun og sukkede.

„Det er jeg bange for. Men det var ikke så stærkt. De var lige ved ikke at lugte mig, fordi jeg ikke har været i bad i umindelige tider.“

„Børn burde *aldrig* gå i bad,“ sagde min mormor. „Det er en farlig vane.“

„Det er jeg enig i, Mormor.“

Hun tav og pulsed på sin cigar.

„Vil du *virkelig* fortælle mig, at de alle sammen sidder dernede nu og drikker te?“ sagde hun.

„Jeg er sikker på det, Mormor.“

Der blev atter en pause. Jeg kunne se det gamle glimt af ophidselse langsomt vende tilbage i min mormors øjne, og lige med ét satte hun sig meget rankt op i stolen og sagde skarpt: „Fortæl mig det hele, lige fra begyndelsen. Og vær sød at skynde dig.“

Jeg tog en dyb indånding og begyndte at tale. Jeg fortalte om hvordan jeg var gået ind i Balsalen og havde gemt mig bag skærmen for at dressere mine mus. Jeg fortalte om det skilt, hvorpå der stod om Det kongelige Selskab til Forebyggelse af Grusomhed mod Børn. Jeg fortalte hende om kvinderne, der kom ind og satte sig og om den lille kvinde, der viste sig på tribunen og tog sin maske af. Men da jeg kom til at skulle beskrive, hvordan hendes ansigt havde set ud under masken,

kunne jeg simpelt hen ikke finde de rette ord. „Det var rædselsfuldt, Mormor!“ sagde jeg. „Ah, det var så fuldt af rædsel! Det var ... det var som noget der var begyndt at råдне!“

„Fortsæt,“ sagde min mormor. „Lad være at stoppe.“

Så fortalte jeg hende om hvordan alle de andre havde taget deres parykker og deres handsker og deres sko af, og hvordan jeg foran mig havde set et hav af skaldede, skurvede hoveder, og hvordan kvindernes fingre havde haft små kløer og hvordan der ingen tæer havde været på deres fødder.

Nu var min mormor rykket frem i lænestolen, så hun sad helt ude på kanten af den. Hendes hænder var foldede over guldknappen på den stok, hun altid brugte når hun gik, og hun stirrede på mig med øjne, der strålede som to stjerner.

Så fortalte jeg hende hvordan Overhelsen havde afskudt de brændende, hvidglødende gnister, og hvordan de havde forvandlet en af de andre hekse til en røgsky.

„Det har jeg hørt om!“ udbrød min mormor spændt. „Men jeg har aldrig rigtig troet på det! Du er den første ikke-heks, der nogen sinde har set det skel! Det er Overheksens mest berømte afstraffelse! Man har fortalt mig, at hun har gjort sig det til en regel at svide mindst én heks af ved hvert Årsmøde. Det gør hun for at holde resten af dem på tæerne.“

„Men de *har* ikke nogen tæer, Mormor.“

„Det ved jeg godt de ikke har, min skat, men gå nu videre.“

Så fortalte jeg min mormor om Musemageren med forsinket Virkning, og da jeg nåede til det punkt der handlede om at forvandle alle Englands børn til mus, sprang hun ligefrem op af stolen og råbte: „Jeg vidste det! Jeg vidste de bryggede på et eller andet kolossalt.“

„Vi må stoppe dem,“ sagde jeg.

Hun vendte sig om og stirrede på mig. „Man kan ikke stoppe hekse,“ sagde hun. „Se bare den magt hende den rædsomme Overheks har alene i sine øjne! Hun kunne slå hvem som helst af os ihjel når som helst med sine hvidglødede de gnister! Du så det jo selv!“

„Alligevel, Mormor, alligevel må vi stoppe hende fra at forvandle alle Englands børn til mus.“

„Du er ikke helt færdig,“ sagde hun. „Fortæl mig om Bruno. Hvordan fik de ram på *ham*?“

Så beskrev jeg hvordan Bruno Jenkins var kommet ind og hvordan jeg med egne øjne faktisk havde set ham skrumpe ind til en mus. Min mormor kiggede på Bruno, som gnaskede løs i bananskålen.

„Holder han aldrig op med at spise?“ spurgte hun.

„Aldrig,“ sagde jeg. „Kan du forklare mig noget, Mormor?“

„Jeg skal forsøge,“ sagde hun. Hun strakte hånden frem og løftede mig op fra bordet og satte mig i sit skød. Meget blidt gav hun sig til at stryge hen over den bløde pels på min ryg. Det føltes rart. „Hvad er det du vil spørge mig om, min skat?“ sagde hun.

„Der er noget jeg ikke forstår,“ sagde jeg, „og det er

hvordan Bruno og jeg stadig er i stand til at tale og tænke fuldkommen som vi gjorde før.“

„Det er ganske enkelt,“ sagde min mormor. „Det eneste de har gjort er at krympe jer og give jer fire ben og en ladden pels, men de har ikke været i stand til at forvandle jer til en 100 procents mus. I er stadig jer selv i alt, undtagen udseendet. I har stadig jeres eget sind og jeres egen forstand og jeres egen stemme og gudskelov for det.“

„Så i virkeligheden er jeg altså ikke en *almindelig* mus,“ sagde jeg. „Jeg er en slags museperson.“

„Fuldkommen rigtigt,“ sagde hun. „Du er et menneske i museskikkelse. Du er noget helt for dig selv.“

En kort stund sad vi der i tavshed, mens min mormor blev ved med at stryge mig meget blidt med én finger og pulsed på sin cigar med den anden hånd. Den eneste lyd i værelset kom fra Bruno, når han gik til angreb på bananerne i skålen. Men jeg lå ikke og lavede ingenting, mens jeg lå der i hendes skød. Jeg tænkte som en rasende. Min hjerne tikkede som den aldrig havde tikket før.

„Mormor,“ sagde jeg. „Jeg har måske lidt af en idé.“

„Ja, min skat. Hvad er det?“

„Overheksen fortalte dem, at hun boede på værelse nummer 454. Har jeg ret?“

„Du har ret,“ sagde hun.

„Nå, men jeg bor på værelse nummer 554. Mit, 554, ligger på femte sal, så må hendes, 454, ligge på fjerde sal.“

„Det er rigtigt,“ sagde min mormor.

„Tror du så ikke det er muligt, at værelse 454 ligger direkte under 554?“

„Det er mere end sandsynligt,“ sagde hun. „Disse moderne hoteller er alle sammen bygget som murstenskasser. Men hvad så om det gør?“

„Vil du være så sød at tage mig ud på min balkon, så jeg kan kigge ned,“ sagde jeg.

Alle Hotel Magnificents værelser havde små private balkoner. Min mormor bar mig gennem mit eget værelse og ud på